

Mange, der tage i en uheldig Betydning, jeg tager det i Ordets sunde Betydning; man kan i et Land ikke ganske savne en vis Partisondring, uden at det Hele bliver i høi Grad ferst. Altsaa i Ordets sunde og alvordige Betydning er det godt, at der er en Partigruppering, men denne Partigruppering bør sandelig ikke til evige Tider hvile paa en Afskillelse mellem større og mindre Landeieendomsbesiddere og Kjøbstadbeboere. Der maa kunne findes, og der findes virkelig en ganske anden naturlig Afskillelse; vi vide jo, at det overalt i Verden dreier sig om en mere liberal og en mere conservativ Opfattelse. Den ene trænger til den anden; den mere conservative Opfattelse trænger til at sættes i Bælgelse og til at styrkes ved den liberalere Opfattelse, og den liberale Opfattelse trænger til at modnes, luitres og renses derved, at der gjøres Modstand, hvor den er usund, ungdommelig og overmødig, kort sagt, hvor den ikke forijener at trænge igjennem, i alt Fald ikke uden efter længere Kamp. Dette er, mine Herrer, den naturlige Afskillelse, og der kommer det sandelig ikke an netop paa et Femtal. En Tiendebedel af Bælgerne f. Ex., som ere noget fordomsfrie og besindige, vil meget let kunne udøve Indflydelse, selv hvor der f. Ex. er Spørgsmaal om kun at vælge tre Mænd. Jeg taler aldeles ikke om, hvorledes det vil stille sig ved et enkelt Partivalg, eller hvor det gjælder et bestemt Stridsspørgsmaal; jeg taler om Grundlovens Tankegang, og jeg tør paa staae, at den netop er det Modsatte af den, som det ærede Medlem med saa megen Styrke har villet gjøre gjældende.

Jeg vender mig nu til det Forslag, der er stillet af det ærede kongevalgte Medlem (Andræ). Med Hensyn til dette maa jeg paa lignende Maade sige — jeg mener ikke i samme Grad, men dog paa samme Maade — at, ligesom det forekommer mig, at det ærede Medlem, som jeg sidst henvendte mig til, har insisteret altsfor stærkt paa denne formeentlige $\frac{1}{3}$ Kjøbstadrepræsentation, som intetsteds findes i Grundloven, saaledes har det ærede kongevalgte Medlem seet

altsfor stærkt paa det ene Element, om hvilket vi Alle vide, at det saa at sige er den eneste af de nu i Grundloven foreliggende Bestemmelser, som har fundet Naade for hans Dine. Vi vide Allesammen, at han har været bestemt imod denne hele Ordning, som vi møjsommeligt have sluttet os sammen om, for dog at faae Noget. Vi vide, at af alt dette er der i Grunden kun dette eneste Punkt, nemlig Forholdstalsvalgmaaden, som tilfredsstiller ham. Det er nu min Overbeviisning, at han lægger altsfor megen Vægt paa dette ene Moment. Naar man spørger, hvad Grundloven vil, hvad der hører til en sand Gjennemførelse af Grundloven, saa maa man have Overvindelse nok til at tage samtlige de Bestemmelser i Betragtning, der ere komne ind i den, enten man billiger dem eller ikke, og enten man synes, at de ere consequente eller ikke. Nu findes der i Grundloven Bestemmelser, som ere saa aldeles afgjort imod en saadan eenfaldig Fremhævelse af Forholdstalsvalgmaaden, Bestemmelser, mod hvilke det ærede Medlem saa ofte har udtalt sig med saa megen Stærkhed, f. Ex. den, at Bornholm banner een Kreds for sig. Man kan spørge: Hvorfor er denne Ufsondring af Bornholm skeet? Det er jo aabenbart, at man meget gjerne kunde have slaaet Bornholm sammen med Sjælland; men man fandt, at der var geographiske og historiske Grunde, som naturliggorde en saadan Sondring. Nu vil man maastee sige, at Bornholm dog har et ganske passende Forholdstal. Men lad os da saa gaae til Færøerne! Det vil være bekendt for de ærede Herrer, som dengang vare tilstede, eller have fulgt Forhandlingerne, at ikke alene det ærede Medlem, men ogsaa et andet æret Medlem har havt Meget imod, at Færøerne fik en Repræsentant. Jeg har fundet det i høieste Grad retfærdigt, og hvorfor? Af historiske og geographiske Grunde. Naar Forholdstalsvalgprincippet skulde være det ene Princip, der beherskede Landet, saa skulde der ganske vist i Grunden slet ikke være Valgkreds, saa skulde hele Landet være een Enurdeig, der blev